स एवमुक्तो दुःखार्त्तः सत्यवागृषिसत्तमः। सर्व्वलोकविनाशाय मतिञ्चक्रे महामनाः। ६८००
तं तथा निश्चितात्मानं स महात्मा महातपाः। ऋषिर्ब्रह्मविदांश्रेष्ठो मैत्रावरुणिरन्त्यधीः।
वशिष्ठो वारयामास हेतुना येन तच्छृणु। वशिष्ठ उवाच। कृतवीर्य्य इति ख्यातो बभूव पृथिवीपतिः। याज्यो वेदविदां लोके भृगूणां पार्थिवर्षभः।
स तानग्रभुजस्तात धान्येन च धनेन च। सोमान्ते तर्पयामास विपुलेन विशाम्पते।
तस्मिन्नृपतिशार्दूले स्वर्यातेऽथ कथञ्चन। बभूव तत्कुलेयानां द्रव्यकार्य्यमुपस्थितं।
भृगूणान्तु धनं ज्ञात्वा राजानः सर्व्व एव ते। याचिष्णवोऽभिजग्मुस्तांस्ततो भार्ग्गवसत्तमान्। ६८०५
भूमौ तु निदधुः केचिद्भृगवो धनमक्षयं। ददुः केचिद्द्विजातिभ्यो ज्ञात्वा क्षत्रियतो भयं।
भृगवस्तु ददुः केचित्तेषां वित्तं यथेप्सितं। क्षत्रियाणां तदा तात कारणान्तरदर्शनात्।
ततो महीतलं तात क्षत्रियेण यदृच्छया। खनताऽधिगतं वित्तं केनचिद्भृगुवेश्मनि।
तद्वित्तं ददृशुः सर्व्वे समेताः क्षत्रियर्षभाः। अवमन्य ततः क्रोधाद्भृगूंस्तान्शरणागतान्।
निजघ्नुः परमेष्वासाः सर्व्वांस्तान्निशितैः शरैः। आगर्भादवकृन्तन्तश्चेरुः सर्व्वां वसुन्धरां। ६८१०
तत उच्छिद्यमानेषु भृगुष्वेवं भयात्तदा। भृगुपत्न्यो गिरिं दुर्गं हिमवन्तं प्रपेदिरे।
तासामन्यतमा गर्भं भयाद्दध्रे महौजसं। ऊरुणैकेन वामोरुर्भर्तुः कुलविवृद्धये।
तद्गर्भमुपलभ्याशु ब्राह्मणी या भयार्दिता। गत्वैका कथयामास क्षत्रियाणामुपह्वरे।
ततस्ते क्षत्रिया जग्मुस्तं गर्भं हन्तुमुद्यताः। ददृशुर्ब्राह्मणीं तेऽथ दीप्यमानां स्वतेजसा।
अथ गर्भः स भित्त्वोरुं ब्राह्मण्या निर्ज्जगाम ह। मुष्णन्दृष्टीः क्षत्रियाणां मध्याह्न इव भास्करः। ६८१५
ततश्चक्षुर्व्विहीनास्ते गिरिदुर्गेषु बभ्रमुः। ततस्ते मोहमापन्ना राजानो नष्टदृष्टयः। ब्राह्मणीं शरणं जग्मुर्दृष्ट्यर्थं तामनिन्दितां।
ऊचुश्चैनां महाभागां क्षत्रियास्ते विचेतसः। ज्योतिःप्रहीणा दुःखार्त्ताः शान्तार्चिष इवाग्नयः।
भगवत्याः प्रसादेन गच्छेत्क्षत्रं सचक्षुषं। उपारम्य च गच्छेम सहिताः पापकर्म्मिणः।
सपुत्रा त्वं प्रसादं नः कर्त्तुमर्हसि शोभने। पुनर्दृष्टिप्रसादेन राज्ञः सन्त्रातुमर्हसि।
इत्यादिपर्व्वणि चैत्ररथपर्व्वण्यौर्व्वोपाख्यानेऽष्टसप्तत्यधिकशततोऽध्यायः॥ १७८॥
॥ ब्राह्मण्युवाच॥ नाहं गृह्णामि वस्ताता दृष्टीर्नास्मि रुषान्विता। अयन्तु भार्गवोनूनमूरुजः कुपितोऽद्य वः। ६८२०
तेन चक्षूंषि वस्ताता व्यक्तं कोपान्महात्मना। स्मरता निहतान्बन्धूनादत्तानि न संशयः।
गर्भानपि यदा नूनं भृगूणां घ्नत पुत्रकाः। तदायमूरुणा गर्भो मया वर्षशतं धृतः।
षडङ्गश्चाखिलो वेद इमं गर्भस्थमेव ह। विवेश भृगुवंशस्य भूयः प्रियचिकीर्षया।
सोऽयं पितृवधाद्व्यक्तं क्रोधाद्वो हन्तुमिच्छति। तेजसा तस्य दिव्येन चक्षूंषि मुषितानि वः।
तमिमं तात याचध्वमौर्व्वं मम सुतोत्तमं। अयं वः प्रणिपातन तुष्टो दृष्टीः प्रमोक्ष्यति। ६८२५
॥ वशिष्ठउवाच॥ एवमुक्तास्ततः सर्व्वे राजानस्ते तमूरुजं। ऊचुः प्रसीदेति तदा प्रसादञ्च चकार सः।